

[Thorvil Kristensen.]

i vejen i landbruget, er, som vi alle ved, at realkrediten ikke har fungeret som før. Sparekasser og kreditforeninger har givet lån, der ikke har fulgt prisstigningerne opad. Derfor er generationsskiftet så svært, derfor er det så svært for de unge landmænd at komme til, derfor beklager jeg for min del meget, at realkreditkommissionen, som blev nedsat af den forrige regering, endnu ikke har praktiske resultater at opvise. Jeg håber, de snart må komme.

Må jeg så tilføje, at det, der fremfor noget, såvidt jeg kan skønne, har dannet baggrunden for diskussionen om folkepensionen, er det misforhold, der er opstået mellem statspensionisternes stilling og stillingen for andre af landets borgere, når de bliver gamle. Her er forholdet det, at medens selv pensionisterne er blevet dårligere stillet på grund af inflationen, er det store flertal af statens pensionister blevet bedre stillet på grund af den samme inflation, fordi statens reguleringssystem er sådan, at reguleringstillægget er procentvis større ved de små pensioner og de små indtægter end ved de store; derfor har alle de små tjenestemænd, de små pensionister, fået mere end fuld dækning for dyrtiden. Dette har bevirket, at når tjenestemænd går af nu, får de en pension, der er meget betydelig, både i tornoid til, hvad mange andre gamle får at leve af, og i forhold til, hvad de selv har indbetalt, idet som bekendt statstjenestemændenes pensionsbidrag kun beregnes af deres grundløn.

Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Lorentzen, sagde i går, at staten nu selv netto betaler 153 mill. kr. til pensionerne. Så meget mangler der i, at pensionsbidragene kan dække. Jeg kan dertil føje, at tjenestemændenes eget bidrag er rundt regnet fordoblet siden før krigen, men den samlede pensionsudgift er godt og vel firedoblet, sådan at dette misforhold er blevet stadig større. Det er jo ikke mindst ude på landet, at dette forhold falder i øjnene, fordi aldersrenten på landet er betydeligt mindre, end den er i byerne, men i statspensionerne er der jo ikke en tilsvarende forskel.

Der findes i kommissionsbetænkningen blandt bilagene på side 53 en interessant oversigt over disse forhold. Den viser, at en tjenestemand i 14. lønningsklasse, et

overpostbud af første grad, som han vil være, hvis han går af i denne lønningsklasse, får en pension, som udgør 82 pct. af den løn, han har som aktiv. Det er jo meget mere, end der oprindeligt var fastsat, da man lavede statens pensionsystem. Der til kommer, at det, han har bidraget med, kun er fastsat i forhold til hans grundløn.

Men hvad der navnlig falder i øjnene i denne oversigt, er, at man sammenligner ham ikke blot med en aldersrentemodtager på landet, som kun får godt 3 000 kr., altså mellem halvdelen og en trediedel af, hvad det pensionerede postbud får, men man sammenligner ham også med, hvad en ufaglært arbejder på landet får ved fuld beskæftigelse; det er pr. 1. april 1954 opgjort til 7 250 kr., medens den pågældende pensionist får 8 080 kr. Altså får denne mand som pensionist, efter at han har gjort sin livsgerning, ca. 10 pct. mere, end en ufaglært arbejder får, medens han gør sit arbejde ved fuld beskæftigelse.

Det er klart, at dette misforhold bør rettes. Men det er jo ikke sådan, at man altid skal rette et misforhold i opadgående retning. Hvis vi gør det til en almindelig regel, at hver gang der er et misforhold mellem en mand og en anden, giver vi mere til ham, der har mindst, rækker vi netop hånden til inflationens kræfter. Et misforhold må kunne rettes både ved, at man forøger den mindste sats, og ved at man nedsætter den største. Det er efter min mening en afgørende betragtning ved behandlingen af denne sag, at man bør ændre statens pensionsystem, forøge statspensionisternes pensionsbidrag, så det står i forhold til den fulde løn, og reducere de meget høje pensionsprocenter, som man nu efterhånden får, og dette bør man gøre, før man tager stilling til folkepensionsordningen.

Det fremgår tydeligt af lovforslaget og dets bemærkninger, at man i virkeligheden ikke selv ved, hvor vi er henne i spørgsmålet om tjenestemændene. Man tager en foreløbig stilling og ved ikke, hvad der senere skal ske. Vi bør ordne dette pensionsspørgsmål, før folkepensionen kommer frem til endelig behandling.

Jeg ved meget vel, at man til disse betragtninger vil sige, at statens tjenestemænd til gengæld for de store pensionsretigheder har haft en lavere løn, end man